

2. Ulovlig Behandling af Arresteranter. Herunder ansføres Følgende :

a) Wolff skal have gjort Løsladelsen af Arresteranter afhængig af, at de, skjøndt ei pligtige dertil, betalte Domkostningerne ved deres Arrest. Dette er imidlertid ikke mod Wolffs Benægtelse godtgjort, hvorimod han har vedgaaet, at han, skjøndt han ikke selv har anset vedkommende Arresteranter pligtige at betale Domkostningerne ved deres Arrest, dog i flere Tilfælde ved deres Løsladelse har opfordret dem til at betale samme, hvad der ogsaa i Reglen skete. Efter at Justitsministeriet i et enkelt Tilfælde havde havt Leilighed til at tilkjendegive ham sin Misbilligelse heraf, maa han imidlertid antages at være ophørt dermed.

b) Der er under Wolffs Embedsførelse i Reglen negtet Arresteranter Beskæftigelse og Lys i Arresten, forinden de havde afgivet Tilstaaelse, hvorved dog bemærkes, at der forinden hans Embeds-tiltrædelse overhovedet ikke har været indrømmet Arresteranterne Lys i Arresten, og at Arresteranternes Forsyning med Beskæftigelse i et paa Landet liggende Arresthus maa være forbunden med ikke ringe Bønskelighed.

c) Han har søgt at formaa Arresteranter og andre Domsældte til ikke at forlange Appel af de dem overgaaede Domme, og navnlig har han vedgaaet, at han ved saadanne Leiligheder, foruden at foreholde Vedkommende, at en Appel kunde medføre blandt Andet en Stærkelse af Straffen, ogsaa har for dem oplæst de Straffebestemmelser, hvorefter de vare dømt, uden tillige at gjøre dem bekendte med den Maade, hvorpaa bemeldte Straffebestemmelser i Reglen anvendes af Domstolene. Kommissionen bemærker, at han ikke kan anses for herved at have tilfattet at unddrage sig det Ansvar, som en Appel af bemeldte Domme kunde medføre for ham, og at han maa antages for længere Tid siden ganske at have opgivet den her omhandlede Fremgangsmaade.

d) Under et Forhør, som afholdtes Store Vededag 1873, har han ladet den ovennævnte Johan Sørensen afgive Forklaring under Gaandspaalæggelse paa Riget af en Mand, hvem Johan Sørensen end ikke var sigtet for at have fornærmet, og den samme Johan Sørensen har i Marts f. A. imod sin Protest maattet indtage et Kvantum amerikansk Olie.

3. Andet ulovligt Forhold. Herunder omhandles først :

a) Den ved Spøsterets Dom paakjendte Sag om, at Wolff i Retsprotokollen havde forandret en Prokurator Busch idømt Bøde fra 2 Gange 3 „Rigsdaler“ til 2 Gange 3 „Lod Sølv“ og ladet Retsvidnerne give en urigtig Attest herom. Spøsteret fandt som bekendt ikke Tvivl til at forkafe Wolffs Forklaring om, at han, da han foretog Rettelsten i Retsprotokollen, stod i den Tro, at han ved Afviselsen af den omhandlede Kjendelse havde benyttet Udtrykket „Lod Sølv“ og ikke „Rigsdaler“. I Overensstemmelse dermed udtaler Kommissionen sig, og den anser Wolff for at have være besjælet til — som sket — at opfordre Retsvidnerne til at attestere, at Kjendelsen oprindeligt lød paa „Lod Sølv“, og da han havde oplæst Protokollationen for dem, kunde han ikke formode, at de misforstode denne.

b) I en Justitsfag tilkjendte Wolff Tiltaltes Defensor, Prof. Busch, kun 2 Rd. i Salær og betegnede hans Sagsførelse paa en misbilligende Maade. Busch havde som Grund hertil angivet, at han (Busch) kort forinden som Defensor i Sagen mod Thomas Nielsen havde taget sig af en af denne til Amtet indgiven Klage over formentlig ulovlig Behandling. Wolff har selv erkjendt, at han ingenfinde ellers har tilkjendt en Defensor et saa ringe Salær, og Kommissionen finder ikke, at Busch's Indlæg lider af saadanne Mangler, der kunde besjæle Wolff til at betegne hans Sagsførelse som mindre forsvarelig eller til at give ham et mindre Salær, end der ellers kunde have tilkommet ham; men — skriver Kommissionen — det kan dog i alt Fald ikke mod Wolffs Benægtelse anses tilstrækkeligt godtgjort, at Wolff i den omhandlede Henseende har taget Hensyn til Prokurator Busch's Forhold som Defensor i Sagen mod Thomas Nielsen.

c) Næst en Del Dispositioner over Thinghusets Giendele, hvilke dog enten ikke have kunnet tilstrækkeligt oplæses eller i alt Fald have dreiet sig om temmelig betydningsløse Gjenstande (saasom at han, da han en Gang havde faaet vaadt Brænde, tog Thinghusets tørre Brænde til sit eget Brug og lod Arvesterne opvarme med det vaade, men dog et større Kvantum), omtales den Spøsteretsdom, hvorved Wolff blev idømt en Bøde af 20 Rd. for Protokolrettelser, samt

d) den Overretsdom, hvorved Wolff blev anset med en Bøde af 20 Rd. for et under et Forhør over en Handelslærling udvist Forhold, der i Overrettens Dom siges at indeholde en „Arvættelse saavel af Rettens som af Tiltaltes Værdighed“.

e) Wolff indgik med Møllefester Jensen i Anledning af to mellem dem verserende Injuriefager et skriftligt Forlig, hvorefter Procesomkostningerne i begge Sager skulde udredes af Jensen; men samtidig traf han med denne en mundtlig Overenskomst, hvorefter Omkostningerne skulde udredes af